

ního rázu krajiny totéž, co dalšími slovy »zajistiti a ochrániti« při památkách historických, při čemž ovšem při hist. památkách šel ještě dále, připustiv i propuštění okolí s hist. památkou úzce souvisejícího. To je vysvětlitelno povahou věci: při hist. památce není ani blízké s ní související okolí lhostejné, při ukázce původního rázu krajinného okolí je lhostejné, i při jeho změnách ukázka původního rázu krajiny vynikne.

Proto je nss názoru, že st-li přísluší nárok, aby mu z lesního komplexu prales obklopujícího propuštěno bylo tolik půdy, kolik je jí potřebí, aby prales byl — pokud dle zkušenosti a vědy toho je potřebí — dle možnosti ochráněn, ježto jen tímto způsobem může býti ve své celistvosti zachován jako plocha, jejímž účelem je zachovati původní ráz krajiny.

Žal. úřad zamítнув žádost o propuštění pralesa se vůbec nezabýval otázkou, zda je potřebí pro zachování pralesa jako ukázky původního rázu krajiny ještě jiné plochy — ochranného pásma — a zůstalo řízení po této stránce neúplným a kusým. Zrušení rozhodnutí, týkajícího se pralesa samého, má za následek, že nutno žádost o propuštění komplexu boubínského posouditi i s hlediska souvislosti komplexu toho s pralesem. Zákonnost rozhodnutí i žádost za propuštění komplexu toho možno pak posouditi jen po zjištění, zda a pokud komplexu toho neb jeho částí je potřebí pro zachování resp. zajištění a ochránění pralesa. Po té stránce však vůbec nebylo šetření prováděno a bylo proto výrok stran komplexu boubínského — s výjimkou pralesa, stran něhož byl výrok zrušen pro nezákonnost — zrušiti pro vady řízení.

Č. 6717.

Nemocenské pojišťování (Slovensko): Kdy je vyhověno odhlašovací povinnosti podle § 14 zák. čl. XIX : 1907?

(Nález z 13. září 1927 č. 18.895.)

V ě c : Okresní dělníky pojišťující pokladna v Humenném proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Stížnosti Michala F. do předpisu nemoc. poj. příspěvků stěžující si pokladnou za čtyři žence za dobu od 20. července do 5. listopadu 1924 vyhověl okr. úřad v Humenném výměrem 1. ledna 1926 s poukazem na § 14 zák. čl. XIX : 1907 a osvobodil Michala F. od zaplacení těchto příspěvků, vzav na základě výpovědi Marie F. a Arona B. za dokázáno, že F. jmenované zaměstnance v měsíci červenci řádně odhlásil, t. j. odhlášku vyplnil, do obálky dal a do poštovní schránky vhodil a dovodiv z toho, že nemohla proto pokladna, i kdyby odhláška tam nebyla došla, předepsati příspěvky až do 4. listopadu 1924, kdy zaměstnavatel s pokladnou opětovně sdělil, že zmíněné zaměstnance ještě v měsíci červenci 1924 odhlásil.

Min. soc. péče nař. rozhodnutím nevyhovělo odvolání stěžující si pokladny z tohoto výměru z důvodů v něm uvedených podotýkajíc,

že svědeckou výpovědí v případě nedostatku potvrzení pokladny o učiněné odhlášce jest skutečnost odhlášení dostatečně prokázána.

O stížnosti uvažil nss toto:

Nař. rozhodnutí založeno jest na předpisu Šu 14 zák. čl. XIX : 1907, jenž v odstavci prvním ukládá zaměstnavateli, aby vystoupení zaměstnanců, pojistné povinnosti podrobených, ze zaměstnání oznámil okresní dělníky pojišťující pokladně do osmi dnů od výstupu ze zaměstnání, a v odstavci třetím stanoví následky spojené se zanedbáním této odhlášovacích povinnosti.

Z nař. rozhodnutí, jež převzalo důvody první stolice, jest patrné, že úřad stojí na právním stanovisku, že odhlášovacích povinnosti dle cit. odst. 1 § 14 zák. čl. XIX/1907 jest vyhověno již tím, je-li odevzdána odhláška poštovní dopravě s určením pro pokladnu. Zda tento výklad řečené normy jest správný, nemůže nss zkoumati, poněvadž v tom směru stížnost nemá konkretisované námitky, namítajíc jediné, že žal. úřad zamítl námitku stěžující si pokladny, že zaměstnavatel zmeškav lhůtu Šu 14 cit. zák. jest povinen platiti příspěvky až do dojití odhlášky, použiv neprávem svědeckých výpovědí, ač svědky dokazovati přihlášku nebo odhlášku není přípustno vzhledem k ustanovení Šu 16 cit. zákona. Tím brojí stížnost toliko proti způsobu, kterým úřad skutkově zjistil, že odhláška zaměstnavatelem byla stěžující si pokladně včas odeslána.

Tu třeba poznamenati, že zásada volného hodnocení důkazů, jež řízení správní vůbec ovládá, má ten smysl, že přípustnost průvodních prostředků a průvodní moc jejich není zákonem samým závazně vymezena, nýbrž že je ponecháno úřadu, aby sám uvažil, zda ten který průvodní prostředek jest připustiti, a aby sám dle pravidel logicky ocenil průvodní moc jednotlivých připuštěných průvodů. Z této zásady není výjimky, ani pokud jde o úřední zjišťování fakta přihlášky neb odhlášky zaměstnanců pojistné povinnosti nemocenské podléhajících, zejména nemá stížností dovolaný § 16 zák. čl. XIX : 1907 — ukládající pokladně vydati stranám potvrzení o došlé přihlášce a odhlášce — žádného ustanovení toho obsahu, jak stížnost tvrdí, že svědky dokazovati přihlášku nebo odhlášku není přípustno.

Je-li tomu tak, nelze shledati nesprávným, když úřad okolností, jež považoval pro spor za rozhodné, zjišťoval průvody jinými, zejména svědky, když listinný průvod v Šu 16 nem. zák. uvedený nebyl nebo nemohl býti produkován. Stížnost, jež jiných námitek neuplatňuje, bylo proto zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6718.

Technikové soukromí. — Policejní právo trestní.
I. O skutkové podstatě přestupku »porušení vážnosti stavu« podle § 19 zák. č. 185/1920. — II. O pojmu pobočního závodu podle § 13 min. nař. č. 47/1913 — věta jako při Boh. 6199/27 adm.

(Nález z 14. září 1927 č. 22.846/26.)

Věc : Vilém B. v K. proti Zemské správě politické v Praze stran přestupku porušení vážnosti stavu.